

kladní rozepři bylo by způsobilo příznivější pro ni rozhodnutí věci hlavní. O takový případ právě jde. Žalobce o obnovu neopírá žalobu o »skutečnost«, že Alfred G., kterého již v hlavním sporu vedl za svědka o tom, že v letech 1922 a 1923 udržoval s jeho manželkou cizoložné styky, jenž však při svém výsledku na příslušnou otázku odepřel výpověď, po rozsudku prohlásil, že jest ochoten vzdáti se dobrodiní § 321 c. ř. s. a dosvědčiti, že s Magdalenou Sch-ovou v květnu, červnu a červenci 1923 v jejím bytě opětne tělesně obcoval, kterážto skutečnost sama o sobě arci by nestačila, by opodstatnila důvod obnovy podle § 530 čis. 7 c. ř. s. již proto, že nastala po rozsudku, nýbrž o to, že žalobce následkem tohoto prohlášení teprve nabyl možnosti použití toho průvodního prostředku, což mu v hlavním sporu bylo znemožněno právě tím, že se Alfred G. svědectví o cizoložství vzdal. Na tom nemění nic okolnost, že svědek při svém výsledku v základní rozepři udal, že žalovanou neobtěžoval a že mezi nimi byl poměr přátelský, neboť ani to ani ono nevyklučovalo cizoložné styky mezi ním a žalovanou. Ale rekurentka nemá pravdu ani v tom, že, použil-li svědek dobrodiní § 321 c. ř. s., jest tím tento průvodní prostředek vyčerpán s konečnou platností, neboť přezírá, že jde o dobrodiní zákona, jehož se svědek kdykoliv může opět vzdáti, a že tudíž i pak svědek vždy může prohlásiti, že svědčiti chce, a tak umožniti opětný svůj výslech. Jen pokud svědek tak neučinil, nemá strana možnosti, použití tohoto průvodního prostředku, pokud se týče navrhnouti znovu jeho výslech, a o to právě v tomto případě jde. Právem tudíž pokládal odvolací soud za nutné, by řízení prvního soudu ve směru jím naznačeném bylo doplněno.

Čís. 8388.

Bylo-li soudem vyšší stolice zrušeno rozvrhové usnesení i s předchozím řízením, počínajíc rozvrhovým rokem, jest při novém rozvrhovém roku přihlížeti ke všem novým přihláškám před tímto rokem anebo při něm.

Jest na exekučním soudu, by jednal o pořadí pohledávek, přihlášených k rozvrhu nejvyššího podání, třebas bylo pořadí stanoveno zákonem a pozemkovou knihou.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R I 645/28.)

Rekursní soud usnesením ze dne 7. března 1928 zrušil usnesení prvního soudu ze dne 27. ledna 1928 o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost, i s předchozím řízením počínajíc rozvrhovým rokem ze dne 10. října 1927. Do napotomního usnesení prvního soudu ze dne 28. dubna 1928 byl podán opět recurs, jemuž rekursní soud usnesením ze dne 13. srpna 1928 vyhověl a napadené usnesení zrušil. Důvod y: Již v rekursním rozhodnutí ze dne 7. března 1928 bylo soudu první stolice nařízeno nové jednání o nárocích oprávněných, což mělo za účel, by ve smyslu § 212 ex. ř. exe-

kuční soud jednal o nárocích, k nimž je přihlédati a o pořadí, v němž mají býti uspokojeny. Okresní soud však přes to vůbec o pořadí pohledávek nejednal, totiž, zda a které pohledávky žádají a mají býti uspokojeny v pořadí výsadném, zda a které v pořadí knihovním a jak za sebou pořadím budou následovati, nýbrž prostě sdělil obsah přihlášek bez ohledu na pořadí. Řízení je tedy vadné opětně tak, že přezkoumání je nemožné a má za následek opětně zrušení. Další vada řízení a rozhodnutí spočívá v tomto: Neprodávají se všechny simultanně zavazené tři nemovitosti, nýbrž jen z jedné třetiny. Nutno proto při výpočtu náhrady podle § 222 třetí odstavec ex. ř. žádané zadními věřiteli vzíti za základ místo zbytků rozdělovaných podstat berní hodnoty veškerých nemovitostí nerozdílně ručících. Určení této berní odhadní hodnoty děje se podle min. nař. ze dne 10. července 1897, čís. 174 ř. zák. při staveních dani činžovní (domovní) podrobených šestnáctinásobnou daní čisté činže, zbývající po srážce nákladů udržovacích a umořovacích, pokud se týče při obytných staveních dani podrobených třistanásobnou třídní daní za 1 rok. Jest přisvědčiti stěžovateli, že soud prvé stolice pochybil, neboť jak z rozvrhového usnesení, porovná-li se s odhadním protokolem, vysvítá, vzal soud za základ výpočtu výsledek soudního odhadu, ale berní odhadní hodnotu ani nevypočítal, jest proto opatření to nezákonné a příčinou zrušení usnesení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jest sice přisvědčiti právnímu názoru stěžovatele, že věřitelé byli oprávněni doplniti přihlášky při novém rozvrhovém roku ze dne 28. dubna 1928, když usnesením rekursního soudu ze dne 7. března 1928 bylo zrušeno rozvrhové usnesení ze dne 27. ledna 1928 a řízení jemu předcházející počínajíc rokem rozvrhovým ze dne 10. října 1927. Důsledkem zrušení řízení musil býti nařízen nový rozvrhový rok a pro tento musí platiti veškeré předpisy § 210 a násl. ex. ř. Třeba tudíž také přihlížeti ke všem novým přihláškám před tímto rokem aneb při něm učiněným. Opačný právní názor rekursního soudu jest nesprávný a netřeba se proto zabývati jeho vývody, pokud vycházejí jen z původní přihlášky berního úřadu. Přes to však nebylo vyhověti dovolacímu rekursu, neboť rozvrhové usnesení exekučního soudu bylo zrušeno také z té příčiny, že exekuční soud nejednal o pořadí, v němž mají býti uspokojeny jednotlivé pohledávky, a že při výpočtu náhrady podle § 222 třetí odstavec ex. ř. exekuční soud nevzal za základ berní hodnoty veškerých nemovitostí nerozdílně ručících. V tomto směru dlužno přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu. Stěžovatel jest na omylu, domnívaje se, že jednání o pořadí nebylo zapotřebí, poněvadž pořadí jest stanoveno zákonem a pozemkovou knihou. Podle výslovného ustanovení § 212 ex. ř. musí býti jednáno i o pořadí, v němž nároky účastníků jest uspokojiti. Pokud jde o vypočtení náhrady podle § 222 ex. ř., nesejde na tom, že veškeré nerozdílně ručící nemovitosti byly soudně

odhadnuty. Poněvadž nebyly všechny dražbou prodány, nutno podle výslovného ustanovení § 222 čtvrtý odstavec ex. ř. výpočtu náhrady za základ položití berní odhadní hodnoty veškerých nemovitostí nerozdílné ručících. Ustanovení § 2 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 10. července 1897, čís. 174 ř. zák. se stěžovatel neprávem dovolává, poněvadž zde nejde o živnostenské závody.

Čís. 8389.

Lze povolití exekuci k vydobytí dlužných příspěvků k nemocenskému pojištění na základě vykonatelného platebního příkazu o nedoplatcích. Soudu nepřísluší zkoumati správnost platebního výměru a doložky o jeho vykonatelnosti po stránce věcné.

Platební výměry o pojistném byly exekučním titulem již podle zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R I 752/28.)

Okresní nemocenská pojišťovna domáhala se na základě výkazu o nedoplatcích povolení exekuce ku vydobytí nedoplatků příspěvků. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. **Důvody:** Soud první stolice zamítl návrh na povolení exekuce proto, že se exekuční titul týká pohledávky, k jejímuž dobytí byla již povolena exekuce na základě dříve vydaného výkazu o nedoplatcích a později právoplatně zastavena. Návrh byl však odmítnut neprávem. Podle §§ 1 a 7 ex. ř. jest povolití exekuci ku vydobytí dlužných příspěvků k nemocenskému pojištění na základě vykonatelného platebního příkazu (§ 175 zák. čís. 221/24), soudce však není ani oprávněn ani povinen zkoumati, zda pohledávka jest po právu a zda exekuční titul jest hmotněprávně správným a platným. Nemůže se proto zabývatí ani otázkou, zda o vydobývané pohledávce bylo již dříve rozhodnuto a zda zanikla. To lze vyšetřiti a rozhodnouti jen ve správním řízení (sr. Gl. U. 1512).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu, jest připojenými k němu důvody přiléhavě odůvodněno a stačí proto poukázati na dotyčné jeho důvody, jež vývody dovolacího rekursu nejsou nikterak vyvráceny. Na vývody dovolacího rekursu jest podotknouti toto: Zkoumati správnost platebního výměru a doložky o jeho vykonatelnosti po stránce věcné soudu nepřísluší. Pro povolení exekuce stačí, když exekuční titul vyhovuje po stránce formální. Tvrdí-li dovolací rekurent, že platební výměr a doložka o jeho vykonatelnosti jsou věcně nesprávné, jest se mu obrátiti na příslušný správní úřad. Mylným jest názor do-